

ת"פ 8715/02/18 - מדינת ישראל נגד לואי נאסר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 8715-02-18 מדינת ישראל נ' נאסר
תיק חיצוני: 266988/2016

בפני כבוד השופט, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם לואי נאסר
החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו עבירות בנשק (החזקה) ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. הנאשם לא חלק על עובדות כתב האישום, אך טען כי הכלי שנתפס ברשותו אינו נשק שהחזקתו אסורה על פי דין. נוכח טענת הנאשם, נקבעה ישיבה לשמיעת ראיות, שאליה זומנה המומחית שערכה את חוות הדעת מטעם התביעה. לאחר חקירת המומחית והגשת חוות הדעת שהיא ערכה, דפי עבודה נלווים לה והמוצג עצמו, סיכמו הצדדים את טענותיהם והתיק נקבע למתן הכרעת דין ליום 19.2.20.

תוך כתיבת הכרעת הדין בחנתי את המוצג אל מול חוות דעתה של המומחית ודפי העבודה הנלווים לה ומצאתי כי סוגיית חסימת הקנה - שעמדה במוקד חקירת המומחית - מצריכה הבהרה ולכן יש לזמן את המומחית להשלמת עדות.

המאשימה הודיעה כי היא אינה מתנגדת לזימונה של המומחית לעדות נוספת ואילו ב"כ הנאשם הודיע, בהודעה מנומקת ומפורטת, כי הוא מתנגד לזימונה, מחמת שיש בו משום "מתן פריבילגיה בלתי מוצדקת למאשימה, על חשבון זכויותיו החוקתיות של הנאשם להליך הגון".

הבסיס הנורמטיבי לזימונה של המומחית להשלמת עדותה מצוי בסעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שקובע:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט".

בע"פ 842/85 הרנוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב (4) 245, נקבע:

"סעיף 167 נועד לסייע לבית המשפט בפתרון התלבטויותיו ולאפשר, לפי יוזמתה של הערכאה השיפוטית, את הבהרתו של הטעון הבהרה הראוי לכך מבחינת חשיבותו. היתה לי כבר הזדמנות להעיר בהקשר אחר, כי ההישענות על השיטה האדוורסרית הקלאסית אינה צריכה להגביל בימינו אלה את חופש הפעולה והיוזמה של בית המשפט, כל עוד נעשה הדבר בגבולות סבירים, וזאת כדי שלא להפוך את בית המשפט לחליפו של צד לדין".

בע"פ 5617/15 מועתז מריסאת נ' מדינת ישראל (27.7.16) קבע כבוד השופט הנדל:

"כשלעצמי, הייתי מבחין בין מקרה בו בית המשפט מעוניין להזמין עד לצורך הבהרה ביחס לראיה קיימת, לבין הכנסת ראיה חדשה לתוך הזירה ובייחוד זו שעשויה לסייע דווקא לתביעה. ושוב נאמר, כי מקובל עליי שהפעלת סעיף 167 לחסד"פ נתונה לשיקול דעת הערכאה הדיונית, אך הזהירות נדרשת מאד. ככלל, די בתפקיד השיפוטי להכריע את הדין, ואין זה רצוי - ולו בעקיפין - כי בית המשפט יקבל על עצמו תפקידים אחרים, המסורים בשיטת המשפט שלנו לידי גורמים מקצועיים ומנוסים.

יש לזכור, כי אמנם סעיף 167 לחסד"פ מאפשר לבית משפט להורות על הזמנת עד או על הבאת ראיות אחרות, גם מיוזמתו - אם ראה צורך בכך; אך סעיף זה יש לפרש לאורן של תכליות המשפט הפלילי, כמו גם על פי עקרונות חוקתיים שיסודם בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו [...] ועל אף שהמחוקק הסמיך את בית המשפט - אם ראה צורך בכך - להורות על גביית ראיה חדשה, הכל עניין של מידה [...] לנוכח התכליות המיוחדות של המשפט הפלילי, פערי הכוח שבין הצדדים ונטל ההוכחה שעל התביעה להרים, יתכנו מקרים בהם בית המשפט עשוי לסבור שעליו לשאול שאלה במטרה לסייע לנאשם; אך יש להודות שגם במקרים אלה, לפעמים התוצאה נמצאת הפוכה מהכוונה. מושם זרקור על מצב בו הערכאה המבררת במהלך שמיעת עדויות באה לסייע לנאשם, ולבסוף מסייעת לתביעה - לנוכח התכליות המיוחדות של המשפט הפלילי...

על אלה נוסיף, כי סעיף 167 לחסד"פ מסמיך את בית המשפט להורות על הבאת ראיות כאשר "סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם". אף העיתוי מלמד על תכלית הסעיף. בית המשפט לא יורה על הבאת ראיות בשלב בו הצדדים עוסקים בכך. חשוב לשמור על המסגרת. רק בסיום הבאת הראיות על ידי הצדדים, כאשר אלה מילאו את תפקידיהם כבעלי הדין והציגו תמונה מלאה של גרסתם, או אז, ישקול בית המשפט אם להזמין עד או להורות על הבאת ראיות חדשות.

נחזור לענייננו. בית המשפט אינו מבקש ליצור ראיה חדשה יש מאין, אלא להבהיר נקודות מסוימות בנוגע לראיה קיימת, באמצעות זימונה של עדה שכבר נשמעה על ידי בית המשפט ולצדדים ניתנה הזדמנות לחקרה. אכן, מדובר בסמכות שהשימוש יעשה בה במשורה ולא כדבר שבשגרה, ברם אני סבורה כי מורכבותו של המקרה דן מחייבת שימוש באותה סמכות.

על כן, קובעת **תזכורת בנוכחות ב"כ הצדדים**, לקביעת מועד לשמיעת עדותה הנוספת של המומחית, **ליום 11.3.20 בשעה 09:30**.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ט' אדר תש"פ, 05 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.